

NÄIDEND „EMA LILL“

Kirjutanud pedagoog-metoodik Mare Robal
Z. Halaphjani jutukese ainetel

EESMÄRK:

1. Laps oskab olla empaatiline ja loodust hoidvalt käituda
2. Laps teab oma rolli, teksti ja liikumist
3. Laps teeb koostööd kaaslastega ja arvestab nende rollidega

TEGELASED:

- Mari (õde/õed)
- Liblikad – kollane, sinine, punane, valge
- Sipelgas (sipelgad)
- Ämblik
- Lilled – kollane, sinine, punane, valge
- Päike
- Ema
- Jutustaja

Tegelasi võib igas rollis olla üks või mitu, vastavalt sellele, kas esineb osa rühma lapsi või soovitakse esinema haarata kõiki lapsi.

VAHENDID: päikese, lillede, liblikate, sipelga, ämbliku peakatted või kostüümid, nõör või võrk

TEKST:

Oli imeilus suvepäev. Vihmasadu oli möödunud. Päikene puistas oma säravaid kiiri taas üle kogu maa ja meelitas väikest Mari laulma:

Nüüd paistab päike, nüüd paistab päike, on rõõmus mu meel.
Läks ära äike, läks ära äike, kõu kuulda on veel.
Kui paistab päike, saab kuldse läike nii meri kui maa.
Ma olen väike, teen oma käike koos päikesega.

Kuna oli ema sünnipäev, tahtis ka väikene Mari, nagu teisedki lapsed, emale kingitust teha. Nii otsustaski väike tüdrukutirts: "LÄHEN ÕIGE AASALE JA TOON SEALT LILLE." (jalutamine lillede vahel muusika saatel).

Aasal kasvas palju mitmevärvilisi lilli. Neid oli siin kollaseid, siniseid, puna-punaseid, isegi valgeid. Nähes Mari aasal kõndimas, rääkisid lilled isekeskis:

Aasal astub lapsuke, tipa-tapa tapsuke.
Piibelehe pikkune, karikakra kõrgune.
Kullerkupp tal kummardab, pääsusilm tal pilgutab.
Tule siia, lapsuke, tipa-tapa-tapsuke!

Mari peatus **kollaste lillede** juures ja ütles: "VÕTAN ÕIGE ÜHE KOLLASE LILLE. SEE MEELDIB EMALE KINDLASTI."

Ta astus lillele lähemale ja kavatses seda juba murdma hakata, kui äkki üks **kollast värvi liblikas** tema juurde lendas ning ütles: "Oi, oi, Mari! Ära murra kollast lille. Kollane lill on minu kodu. Kui sa ta ära murrad, kus hakkann ma siis sööma ja jooma? Kus hakkann ma siis laulma ja tantsima? Kuhu poen ma siis magama, kui ma väsinud olen?"

Nõnda rääkis see kollane liblikas kollase lille kohal. Ja Mari lausus: "KULLAKALLIS KOLLANE LIBLIKAS, MA EI MURRA SU LILLE. OLGU SUL PEALEGI KOLLANE KODU."

Mari läks edasi. (muusika)

Märkas ilusat **sinist lille**, astus talle lähemale ja kavatses teda juba murdma hakata, kui äkki üks sinist värvi **liblikas** tema juurde lendas ja ütles: "Oi, oi, Mari! Ära murra sinist lille! Sinine lill on minu kodu. Kui sa ta ära murrad, kus hakkann ma siis sööma ja jooma? Kus hakkann ma siis laulma ja tantsima?"

Mari vastas: "KULLAKALLIS SININE LIBLIKAS, MA EI MURRA SU LILLE. OLGU SUL PEALEGI SININE KODU."

Mari läks edasi. (muusika)

Nüüd märkas ta ilusat **punast lille**. Astus lillele lähemale ja kavatses seda juba murdma hakata, kui äkki üks punast värvi **liblikas** tema juurde lendas ja palus: "Oi, oi, Mari! Ära puutu punast lille! Punane lill on minu kodu. Kui sa ta ära murrad, kus hakkann ma siis päevitama?"

Mari lohutas liblikat: „KULLAKALLIS PUNANE LIBLIKAS, ÄRA MURETSE ! MA EI MURRA SU PUNAST LILLE. OLGU SUL PEALEGI PUNANE KODU“

Nõnda läks Mari jälle tühjade kätega edasi. (muusika)

Seal märkas ta ilusat **valget lille**. Tüdruk kavatses seda juba murdma hakata, kuid jäi siiski ootama. Nõnda ootas ta tükk aega, aga **valget värvi liblikat** polnud kusagil näha.

Siis märkas ta ühte **sipelgat** teerajal sibavat. (sipelga-jooksu muusika)

Mari hüüdis: "SIPELGAS! SIPELGAS! EGA SA VALGET LIBLIKAT OLE NÄINUD?"

"Nägin küll. Ämblik püüdis valge liblika kinni ja tahab teda nüüd ära süüa!" vastas väike sipelgas kurvalt.

Mari päris: "KUS SEE PAHA ÄMBLIK ELAB?"

"Mine mööda seda teed edasi, siis leiadki tema pesa!" õpetas sipelgas ja sibas edasi. (sipelga-jooksu muusika)

Mari läkski sipelga juhutatud teed pidi ja märkas juba kaugelt eemalt, et **valge liblikas rabeleb** tõepoolest ämblikuvõrgus. Kuri **ämblik** mässib teda aga veel tugevamini oma niitidesse ning riidleb: " **Ära rabele! Lähene ojale vett tooma. Kui tagasi tulen, pistan su nahka.**" (ähvardav muusika, ämblik lahkub)

Nüüd polnud Maril enam mahti. Kiiresti harutas ta valge liblika võrgust lahti, võttis oma peo peale ning sõnas: "LENDA, LENDA, VALGE LIBLIKAS! SINU VALGET VÄRVI KODU OOTAB SIND JUBA AMMU."

„Aitäh, Mari! tänas valget värvi liblikas, tõusis lendu, lehvitas Marile hüvastijätuks paar korda tiibu ja kadus peagi silmist aasale, kus kasvas palju

mitmevärvilisi lilli. Neid oli seal kollaseid, siniseid, punaseid isegi valgeid oli...Ometi läks Mari päris tühjade käte ja kurvana koju ema juurde. (kurb muusika)

Ema: "MARIKE, MIKS SA NII KURB OLED?"

Mari: "LÄKSIN AASALE, ET SULLE LILLE KINKIDA, AGA KÕIK LILLED OLID LIBLIKATE KODUD. NII MA EI SAANUDKI MITTE ÜHTEGI LILLE."

Seepeale ema ainult naeratas, silitas Mari pead ja sõnas: " **Ära kurvasta, Marike! Kõige kenam lill - see oled sina ise. Rohkemat polegi mulle vaja!**"

Näitlejate rivistumine.

Kummardus